

580
 Hornnæs den 17-7-09

En - arholdersang!

47
 Her sitter jeg ved vindusruten
 og spjæder i den mørke nat.
 Han kommer ei, mit hjær er uke,
 og jeg er ensom og forlatt.
 Forlatt av hane, som engang erdt
 det dyre løfte gav,
 at vandre med mig fro og hjærlig
 igjennem livet til sine grav.

2.

Ja, flasken er en færlig herre
 for du, du har faat i sine magt.
 Det ante ikke jeg det varre
 dugang jeg med hane skullet jagt.
 Og medens jeg her ensom sitter,
 gaar han fraa drankens sti.
 Samvittighetens abværsdømmen
 gaar vist hans hjærtedør forbi.

3.

De somaa ou trøiler på eit linn,
 Gud vet, om ogsaa de engang
 skal gaa de samme lastens vies,
 som de ou i sine fader ser.

O Gud og fader i det høie,
 til dig skaar alt mit haap.
 Du, som kan haarde hjertes brie,
 søi ogsaa haus - det er mit haap.

D. G.